

Lapset ja porvarikoulut

Toveritassa kehoitetaan meitä lapsia kirjoittamaan jotain mielenkiintoista koulusta jne.

Koetan nyt kertoa mitä meille koulussa yleensä neuvotaan. Meillä oppilailta on luettava eräs kirja, jossa on yksikin artikkeli, joka on aivan minun mielipiteitäni vastaan. Sen kirjoituksen nimi on "Lapsityöläinen". Siinä esitetään monta syytä, miksi meitä lapsia pidetään työssä.

Eräessä kohdassa sanotaan näin: "Se on parempi pitää lapsia työssä, kun antaa heidän katujen nurkissa laiskotella." Eikö se ole hyvin yksinkertaisesti sanottu. Mies, joka sen lauseen siihen kirjaan on pannut, on tietysti ollut porvari. Sen tähden hän ei huomaa, että kun hän on paljon vanhempi ja voimakkaampi, voisi tehdä työtä tuhat kertaa paremmin kun lapset.

Mutta mitä kapitalistit välittävät köyhän lapsista, kunhan heidän omat lapsensa vain voivat hyvin, eikä heidän ole tarvia olla työn raadannassa. Eil Rikkaitten lasten ei tarvitse pilata hienoja käsiään tehtäessä. Hyvä heidän äitinsä on silloin puolustaa lapsia siorjuutta.

Meidän opettaja kerran meille selitti syyt köyhyteen. Hän sanoi, että laiskuus siihen on syytä ja myös rahan turhuuteen kuluttaminen. Kehoitti meidän auttamaan köyhiä, mutta varotti samalla: "antakaa heille juuri mitä he tarvitsevat, nimittäin vaatteita ja ruokaa, mutta heille ei koskaan saa antaa rahaa, sillä he voivat olla niin ajattelemattomia, että sillä rahalla menevät katsomaan liikkuvia kuvia tahi ostavat jotain turhaa." Sellaista se nykyinen järjestys on. On sentään onni, että meillä on työväen haaleja ja sosialistisia pihäkouluja, jossa lapset saavat tutustua sosialismiin ja oppivat taistelemaan kapitalistista järjestelmää vastaan.

Tämän kirjoittaja on viidentoista vuotias.

Eräs koulutytty.

TILINPÄÄTÖS

Lue rukouksesi lutka! Pian saat seuraa matkalle helvettiin. Nuo sanat soivat Miinan korvissa, kun hän tein työntönnäin eri huoneeseen siksi aikaa kun lahtarit poimivat vankijoukosta uhrinsa, toisia samanlaisia kuin hänkin.

Hän tiesi mitä se merkitsi. Lue rukouksesi lutka! Tuo lause tuntui erikoisesti saavan Miinan turtuneen aivoston toimimaan, vaikka hänen mielestään viime aikoina oli kaikki ollut yhdentekevää.

Muutamissa silmänräpäyksissä hän eli koko elämänsä uudelleen, ikään kuin muistellakseen, olisiko hänellä mitään katumista tahi syytä rukoukseen ja ketä hänen tulisi rukoilla. Raskasta oli elämä ollut. Työläisten lapsi kun oli, niin varhaisimmat lapsuusmuistotkin olivat tummia.

Opin teille paloi halu, vaan ei voinut tuota haluaan tyydyttää. Työhön täytyi mennä, kun hiukankin voimat varttuivat. Sitten täysikäisyydenä, nuorena tyttönä, koetti vointinsa mukaan toimia työväenyhdistyksissä ja silloin elämä tuntui joskus kauniiltakin kaikessa yksinkertaisuudessaan. Voimia tuntui olevan loppumaton varasto ja tulevaisuuskin näytti valoisalta. Ne monet mahtavat vappukukueet ja mielenosoitukset 8-tunnin työpäivän puolesta ja etenkin sosialidemokraat-

tien eduskuntaryhmän säännöllinen kasvaminen tuntuivat takaavan sen ihanteellisen, rauhallisen muutoksen, joka niin monen mieltä silloin elähtytti. Niissä touhuissa Miina sitten tapasi sen elämäntoverinsa, jonka kanssa hän päätti jakaa huolensa ja ilonsa, sekä kaksin voimin, koko nuoruutensa tulisella hehkulla, tehdä työtä koko kärsivän köyhälistön hyväksi. Siellä laitakaupungin pienessä mökissä oli elämä joskus ihanaakin, yhteisiä tulevaisuuden suunnitelmia laatiessa. Sen viehkeyttä lisäsi vielä heidän pojansa syntymä, vaikkakin huolet lisääntyivät samassa suhteessa. Mutta sitten se kuoli, tuo pikku enkeli. Se oli raskas isku, vaikea oli siitä selviytyä. Mutta parempihan se oli hänelle, kun pääsi pois kärsimästä.

Parempiko?

Täytyykö köyhän äidin pitää parempana luopua siitäkin ilosta, jonka lapsen raikas nauru tarjoaa.

Voi kirottua köyhyttä!

Miinan ajatus pysähtyi mielellään tuohon laitakaupungin pieneen mökkiin. Niin, missähän lienee nyt Paavo? Vieläköhän on elävien joukossa?

Kiusaaja kuiskutteli Miinan korvaan kiehtovia ajatuksia.

Miksi menimmekään taisteluun. Ollisimmehan voineet vaikka paeta, tahi piiloutua jonnekin ja sitten kuin kaikki olisi ohi, ehkäpä olisi koittanut taas paremmat ajat. Silloin olisimme palanneet sinne vaatimattomaan laitakaupungin mökkiin, ja ehkä olisimme voineet vielä toivoa lastakin. Elämä on sittenkin kovin rakas. Vartijan raaka kirous ulkopuolella herätti Miinan noista unelmista.

Hän hätkähti ja katsoi hätäisesti ympärilleen, sillä hänestä tuntui kuin olisi hän ajatellut niin voimakkaasti, että sen olisi joku voinut kuulla, tai ehkä lukea ne.

Hän häpesi nyt äskeistä ajatustaan. Hänkö olisi paennut? Kuinka saattoikaan hän ajatella sellaista?

Paeta silloin kuin koko työväen luokalta ajottiin riistää kaikki ne vähäisetkin oikeudet, mitkä se oli pitkän sitkeän taistelun kautta saanut, kun nälkäkuolema näytteli luurankoisia haamujaan työläisten ovella. Silloin kun sota-ajan saaliituksesta suunnattomasti rikastunut ja hyvin syötetty porvaristo yhteen ääneen räkäyi köyhälle kansalle: syökää pettua! syökää jäkälää! Samalla aikaa kun manttaalipösjöjen siat söivät selvää viljaa. Piiloutuako silloin, kun hän näki miten työläisten kiihtyneet pienokaiset pyysivät äidiltä vaan pienen palan leipää, kun oli niin kovin nälkä, ja kun äidit kyynelisin selittivät, että ei ole leipää ja kuitenkin he tiesivät että porvarien kätöissä oli viljaa, mutta sitä ei annettu. Porvaristo tahdosi keinotella työläisten nälkäkuoleman kustannuksella. He tahdoivat saada enemmän kultaa, sillä se on heidän ainoa jumalansa.

Paetako silloin, kun porvarihallitus lupasi tilata nälänhädän uhkaamalle maalle laivalastin riisiä, mutta joka sisälsikin aseita, joita ajottiin käyttäen työväestöä vastaan, silloin kuin se pyysi leipää.

Sillä aikaa hän olikin jo saanut seuraa, miehiä ja naisia. Kaikkien kasvoista loisti ylevä rauha; sanka-ruuden sädekehän ympäröimänä.

Oletteko valmiita roistot, ottamaan vastaan ansaitun palkkanne! ikkuivat lahtarit.

Ei ansaittua! Kohtalocamme emme nureksi. Se, jolla on puhdas oma-

työväellä oli kaksi mahdollisuutta, joko voitto tai tappio taistellen, tahi hivuttava nälkäkuolema ilman taistelua. He valitsivat edellisen, koska he eivät tahtoneet alistua kuten esisänsä ennenmuinoin, jotka kuolivat nälkään täysinäisten vilja-aittojen viereen. Hänkö olisi silloin paennut taistelua? Ei! Tuhat kertaa ei!

Ainoastaan kurja petturi olisi voinut paeta!

Ja olisiko elämä sitten ollut elämisen arvoista sen jälkeen?

Kuinka hän olisi voinut katsoa silmiin työläistoveriteaan? Kaikkialla hän olisi lukenut niistä syytöksen: sinunlaistesi tähden me hävisimme. Jos he olisivat voittaneetkin, kuinka hän olisi voinut jakaa heidän kanssaan voiton hedelmät. Omatuntonsa olisi häntä soimannut kaikkialla. Sitä hän ei olisi voinut mihinkään paeta. Ja tuskissaan, Juudaksena, joka petti vapahtajansa, työväenluokan, hän ei olisi voinut muuta kuin hirttää itsensä.

Ei, mitenkään muuten hän ei olisi voinut tehdä kuin mitä hän oli tehnyt; ja kun hänen omatuntonsa oli puhdas, niin hän tiesi tehneensä oikein.

Hän oli ihailen ja ihmetellen luenut kertomuksia Venäjän vallankumouksellisten naisten sankariudesta, mutta nyt se tuntui hänestä luonnolliselta. Eivät he olleet siihen itseään pakoittaneet. He olivat tehneet siten kuin olivat tehneet sentähden, kun toisin eivät voineet tehdä! Nyt hän ymmärsi myös minkätähden he olivat kiellettyneet yhdestä luonnon voimakkaimmista vaatimuksista: äitiydestä.

Ei siis tunnut olevan mitään katumista.

Yhden asian tähden hän kuitenkin tahtoi vielä elää ja se on se, että hän olisi saanut julistaa koko maailman työläisille sitä minkä hän oli oppinut katkerasta kokemuksestaan. Sitä nimittäin, että porvaristo ei lakkaa uhraamasta kultaiselle vasikalleen työläisiä ja heidän lapsiaan laillisia keinoja käyttäen, vaan empimättä turvaantuvat väkivaltaan silloin kuin heidän mammonan palvelustaan yritetään häiritä. Hän tahtoi varoittaa työläisiä luottamasta porvarien jaloimielisyyteen. Hän tahtoi painaa heidän mieliinsä sen, että pahin ja julmin peto on porvari silloin, kun sen raha säkki on vaarassa; ja että siltä varalta on työläisten varustauduttava. Mutta häntä lohdutti tieto siitä, että on niitä työläisiä vielä ulkopuolella piikkilanka aitojenkin, jotka ovat oppineet samaa kuin hänkin ja he kyllä pitävät huolen siitä, että se tieto leviää. Se oli hänen ehtoollisensa.

Niin, hänen tilingsä siis olivat selvät. Kovin hän olikin jo väsynyt. Hän melkein toivoi, että kuula pian hänet vapauttaisi näistä kärsimyksistä.

Jos sitten olisikin joku taivas ja helvetti tai jotain kuoleman jälkeen, niin ei ainakaan löytyisi sellaista Jumalaa, joka hänet voisi tuomita niistä huonompaan. Sillä sen lepoa, jolla on puhdas omatunto, ei helvettikään voi häiritä. Helvettikin on sellaiselle rauhansatama. Onnen valkama!

Niin valmisteli Miina itseään matkalleen.

Sillä aikaa hän olikin jo saanut seuraa, miehiä ja naisia. Kaikkien kasvoista loisti ylevä rauha; sanka-ruuden sädekehän ympäröimänä.

Oletteko valmiita roistot, ottamaan vastaan ansaitun palkkanne! ikkuivat lahtarit.

Ei ansaittua! Kohtalocamme emme nureksi. Se, jolla on puhdas oma-

tunto, ei pelkää kuolemaa. Hän on valmis joka hetki, vaan epäilempää, olisiko teidän laitanne sama, jos olisitte meidän asemassamme.

Sis toverit! Päät pystyy! Mutta tietäkää te murhaajat, että kuularkunne eivät voi tappaa aatettamme, eikä sitä voida sorakuoppiin peittää. Ei köyhälistön vapauden kaippuuta voida verivirtoihin hukuttaa. Se nousee meidän verestämme entistä puhtaampana ja voimakkaampana. Kerran kohtaa tilinpäivä teillekin ja silloin ehkä kysytään myös: oletteko valmiit?

Se oli Miinan puhetta. Se vaikutti hiukan kiusallisesti, sillä nuo veripidokkaan eivät olleet aivan kokonaan voineet tukahuttaa lahtareissa jällellä olevaa ihmistä. Mutta siltä tieltä, jolle he olivat lähteneet, ei voinut enää takaisin palata. Sempä tähden täytyi tukkia korvat omantunnon ääneltä. Niinpä siis: Mars! matkaan koirakuopalle, jotta ainakin tuo ääni lakkaisi kuulumasta.

Kömpelösti tuntui matkalla sujuvan lahtarivartioitten pila.

Tähdäkää hyvin: oli uhrien viimeinen toivomus.

Lahtarit siis joutuivat viimeisen kerran vastatuksen noita rehelliä, rohkeita kasvoja.

Tuntuipa ikäänkuin helpommalta kun kaikki oli ohi.

Mutta mitä kummaa?

Punikin silmät eivät sammuneetkaan, ne tuntuivat seuraavan paluumatkallakin, sillä pikku kipene ihmistä oli päässyt pilkistämään jostain lahtarin avosokkelosta.

Ah! Miten kiusallista. Hei pojat! Joutuin pullojen ääreen, sillä luulempa, että tarvitsemme hiukan vahvistusta seuraavaan toimitusta varten, kuului ääni joukosta.

Niin, pullojen ääreen. Sillähan tuo kiusallinen ihminen helposti hukkuu viinan virtoihin, sillä ei ihmistä, vaan petoa siinä ammatissa tarvitaan.

Sillä aikaa kuuluu kuolevien korahduksia. Viimeisen henkensä puhaltava ilmaan nuo todelliset sankarit, jossa ne leijailevat koko kärsivän ihmiskunnan yllä, syyttään ja rohkaisten uusiin ponnistuksiin. Valmistaan ja terästen viimeiseen rynnäkköön, joka on ihmiskunnan kehityksen pakkolakien välttämättömyydellä kerran tuleva.

E. M.

Sota on todellisuudessa eräänlainen sairaus, jossa mehuja, joita käytetään terveydeksi ja elämän ylläpitämiseksi, käytetään vain jonkun vieraan ja luonnonvastaisen ravitsemiseksi. — Goethe.

HANNAN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään jokaisen viikon torstaina, kello 8 j.p.p. Huom! Kahvia saatavana joka kokouksen loputtua.

WAUKEGANIN, Ill. S. S. O. viralliset kokoukset pidetään joka kuukauden ensimmäisenä ja kolmantena torstaina, alkaen kello 8 illalla. — Osaston ompeluseuran kokoukset ovat joka toinen torstai, alkaen klo 2 j. p. p. Kahvia kokouksen loputtua.

ABERDEENIN S. S. CLUBIN ompeluseura kokoontuu joka toista klo 2 ip., 713 E. 1st St. — Tervetuloa.

HOQUIAMIN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla, Abicassaa, joka torstai, kello 2 j.p.p. Osote: 315-10th St., Hoquiam, Wash.

PORTLANDIN S. S. OSASTON Ompeluseuran kokoukset pidetään joka kuukauden ensimmäisenä ja kolmas torstai osaston talolla klo 8. Osote 719 Montana Ave.